

*Školní časopis je sestaven z prací žáků ZŠ ve Vidči
Listopad 1997*

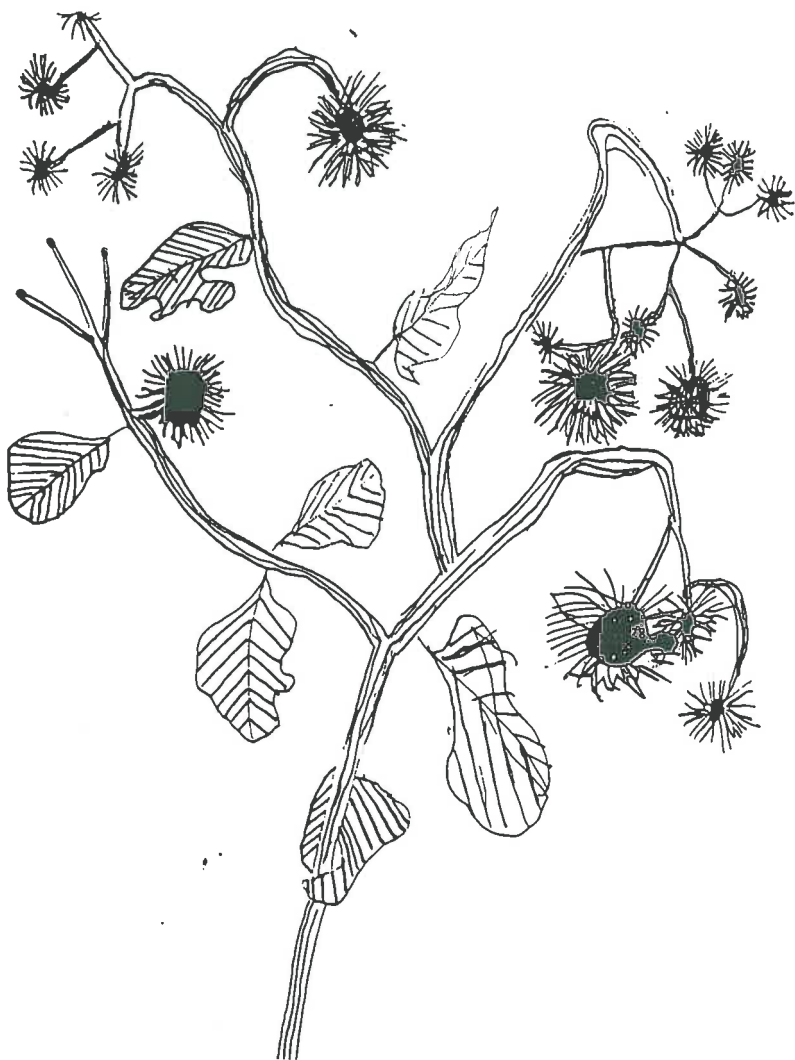
PRÁZDNINOVÉ DOBRODRUŽSTVÍ

Ráno jsme vyrazili vstříc prázdninovým dobrodružstvím. Nejdříve jsme šli pěšky do Rožnova a potom vlakem do Horní Lidče. Tam jsme vystoupili a v hostinci jsme si dali k obědu zelňačku a vykročili jsme směrem k Pulčinským skalám, avšak cestou jsme narazili na Čertovy skály. Tam jsme se vyšplhali nebezpečnou cestou až na vrchol, kde jsme si odpočali a rozhlédli se kolem dokola. Pak jsme v dešti a v pláštěnkách pokračovali dál. Promočení jsme se dostali na Makytu, kde jsme se utábořili, rozdělali oheň a začali se sušit. Taťka uvařil čaj a potom jsme se uložili k spánku.

Druhý den jsme pokračovali na Kohůtku, ale zase začalo pršet. Proto jsme po obědě zavolali strýcovi, aby pro nás přijel. Sešli jsme do Vranče, kde jsme na něho počkali.

Výlet se mi líbil. Za dva dny jsme ušli 25 km. Mamka slíbila, že příští rok půjdeme znovu.

H. Neřádová, 6. tř.

P. Hromadová, 5. tř.

ÚDRŽBA KOLA PO SEZONĚ

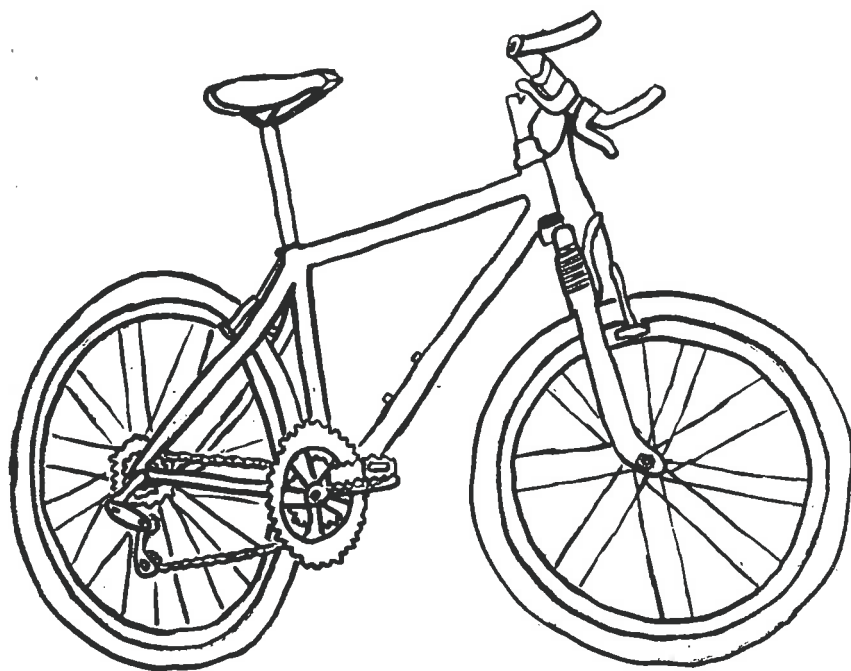
Určitě máte kolo po sezoně v dezolátním stavu. Všechno skřípe, vrže a vydává různé zvuky. Poradím vám, jak kolo uvést do pořádku, ať vám slouží dobře i po celý příští rok.

Připravíme si kbelík s vodou, několik hader, vazelínu, olej, líh a klíče. Kolo si postavíme na stojan a začneme s čistěním.

Omyjeme rám, ráfky a špice. Kolo vytřeme do sucha. Vyčistíme pastorky, přehazovačku a přední talíř s přesmykačem. Rozpojíme řetěz a vypláchneme ho v líhu. Vypláchnutý řetěz dáme do oleje vyvařit. Po vyvaření řetěz vytáhneme a necháme ho okapat. Rozděláme pedály a promažeme ložiska. Totéž uděláme se středem kola. Potom bicykl převrátíme koly vzhůru. Z oddělaných kol sundáme pláště a duše. Přední kolo nasadíme do přední vidlice a vycentrujeme ho. To samé provedeme se zadním kolem. Na ráfky nasadíme duše a pláště a usadíme je. Pak vezmeme řetěz a spojíme ho na kole. Řetěz ještě jednou promažeme a přebytečný olej utřeme.

Na takto udržovaném kole se nemusíte bát si příště vyjet.

J. Jurča, 8.tř.

J. Jurča, 6.tř.

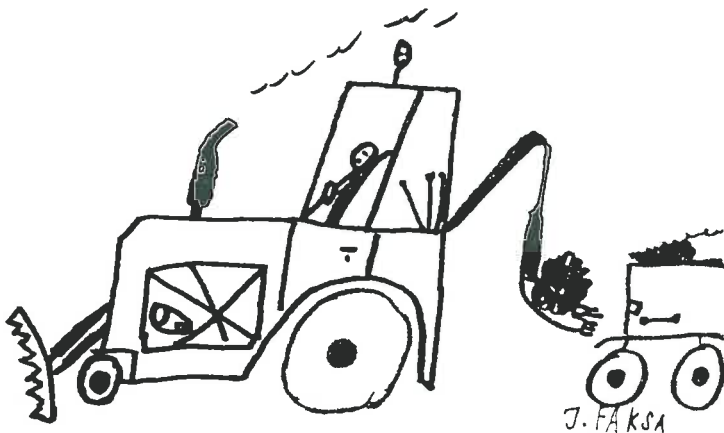
VODNÍK

Vodník staví chodník,
chodník se mu nevede,
tak postaví koleje.
Staví vláček šik, tak, táček,
jede vláček šik, tak, táček.

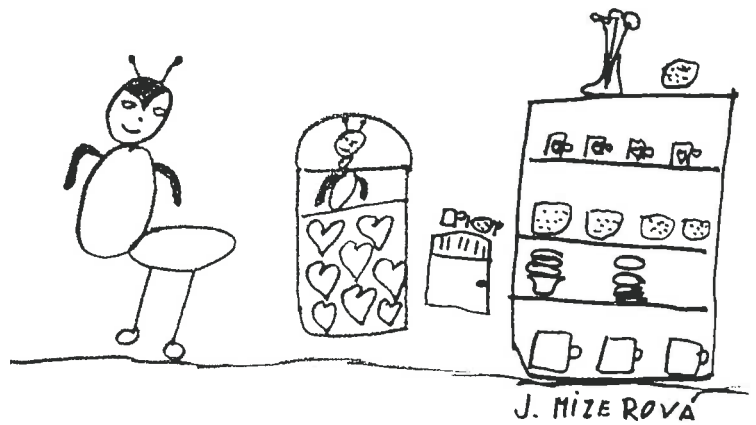
J. Bury, 2.tř.

V. Lacinová, 2.tř.

J. Faksa, 2.tř.

J. Mizerová, 2.tř.

M. Pernická, 2.tř.

VODNÍK

Vodník plaval ve vodě,
rukou sahal po tobě.
Vodník, vodník, vodníček,
zelený má klobouček.
Na vrbě sedí,
do dálky hledí.

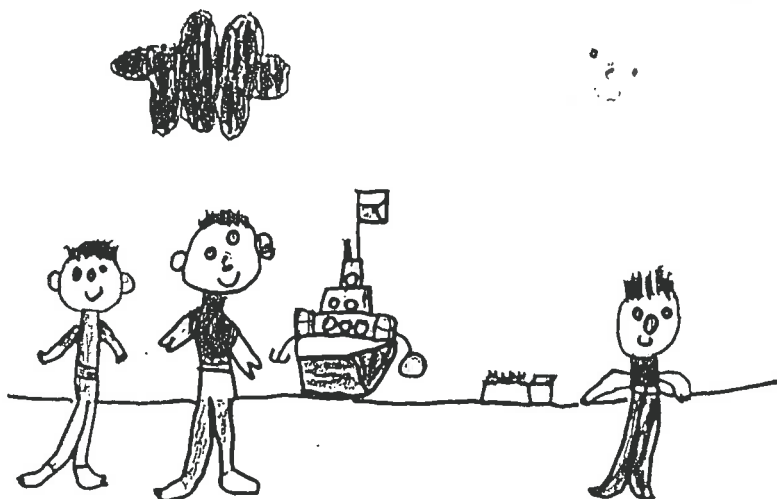
L. Fabiánová, 2.tř.

RAJKA

Co má rajka parádnice
za úbor a za střevíce?

Od vějíře po prádlo
ukáže jí zrcadlo.

L.Švajdová, 4.tř.

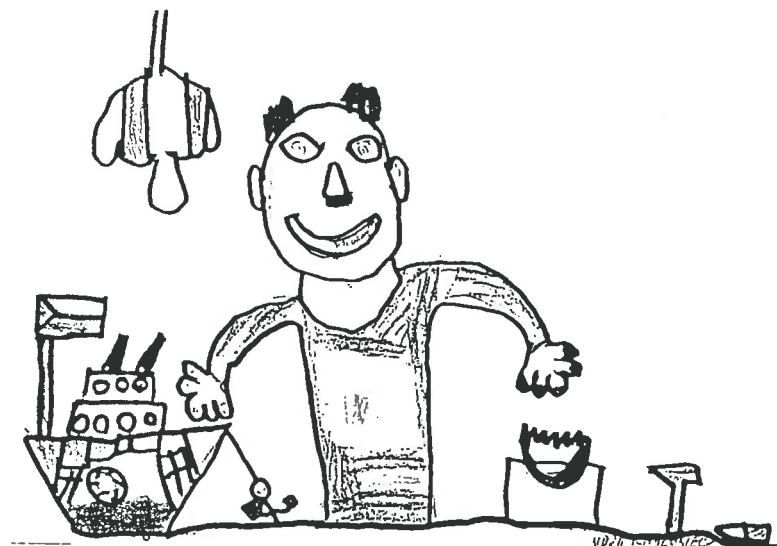

M.Maceček, 1.tř.

UKOLÉBAVKA

Hajej, hajej, kamínku,
zem ti dělá maminku.
Potok je tvůj táta,
usni pod peřinou bláta.

M.Kněblová, 4.tř.

O.Kadlubiec, 4.tř.

CESTA

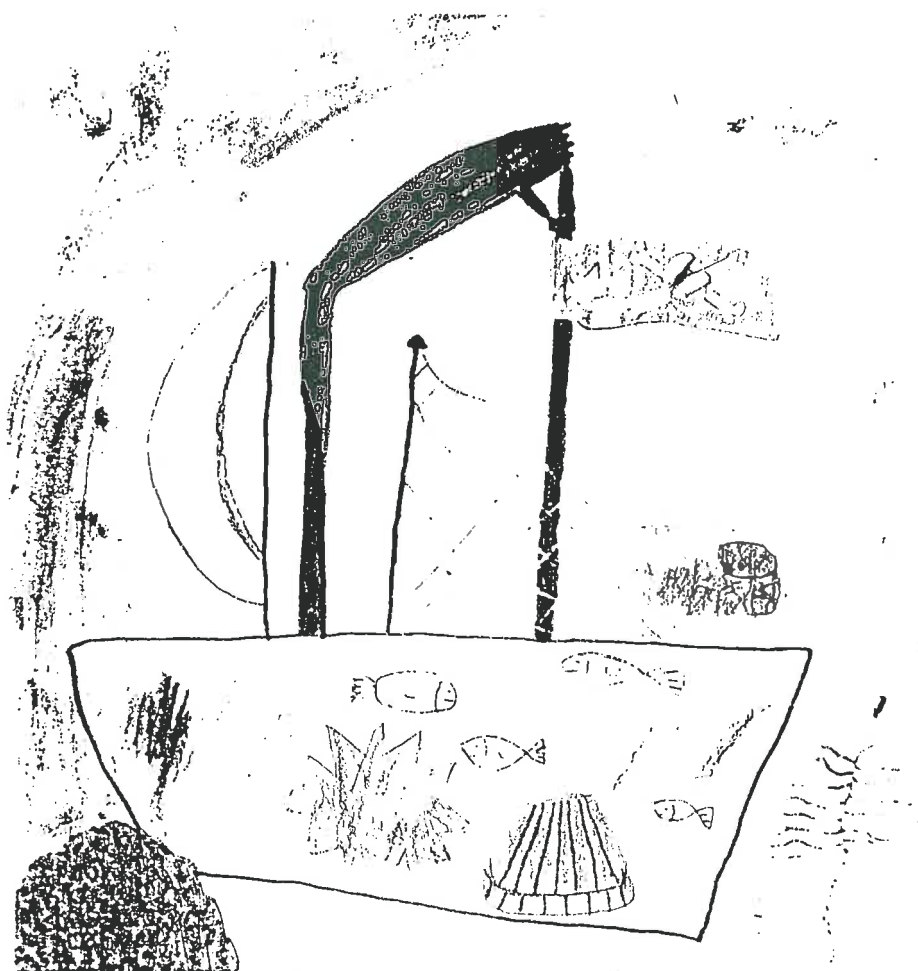
Šla babička na hřiby,
donesla však kopřivy.
Kopřivy jsme spařili
a zdravím jsme zářili.

V.Slezáková, B.Juříčková, R.Pečiva,
V.Kulišťáková, M.Lacina, 3.tř.

POCHODOVÉ CVIČENÍ

V úterý jsme byli místo vyučování na pochodovém cvičení. Před školou jsme se seřadili, spočítali a vyrazili jsme do přírody. Cestou nám paní učitelka ukazovala různé bylinky a rostliny, jako například pryskyřník, kopřivy, jetel, lískový ořech a další. Taky jsme se cestou zastavili u Jirky Vaculína podívat se na jeho psa. Byl hrozně veliký, ale přesto se mi moc líbil. Potom nám paní učitelka ukázala, kde bydlí. U ní na zahradě jsme se taky všichni nasvačili. Po svačině jsme se vydali přes potůček a louku do lesa. Tam jsme se třefovali šiškami do stromů a ten, kdo vyhrál, se musel trefit třikrát. Taky se nám paní učitelka schovala za strom. V lese jsme našli i plno suchohřibů. Hráli jsme si s balonem a zvítězilo družstvo s modrým a červeným míčem. Hodně se mi líbila hra s lanem. Cestou zpět jsme byli staveni u Verunky Slezákové podívat se na čtyři koťátka. Potom jsme se vrátili do školy. Pochodák se mi líbil, ale mohl by být častěji.

H.Hromadová, 3.tř.

O.Heryán, 5.tř.

RODNÝ JAZYK

Do tajů českého jazyka jsem začala pronikat již v útlém dětství.

Od prvního slova MÁMA jsem se postupem času dostala až k mnoha složitějším slovům a větám.

V první třídě mě bavila hra s písmenky a toužila jsem přečíst svou první knížku. Tuto zálibu mám dodnes, velmi ráda čtu dobrodružné knížky, plné napětí, jimž právě čeština dává neodolatelné kouzlo.

Někdy mě mrzí, že se nedá česky domluvit i v jiných zemích. Není to jazyk světový. Ale na druhé straně jsem pyšná, že ovládám řeč, která je pro mnoho cizinců jedna z nejtěžších.

Píšu, že ovládám řeč, ale je tomu opravdu tak? Mluvím a píšu česky, ale pravopis, větné rozbory, určování slov, skloňování - tomu se teprve učím a musím přiznat, že i já, rodilá Češka, si nevím někdy rady. Všechno má svá pravidla! Měla bych je zvládnout !

Myslím si, že český jazyk je velmi zvukomalebný, něžný a jemný. Nemáte také ten pocit ?

J.Martinková, 9.tř.

DLAŇ

Když se podíváš na dlaň,
vidíš,
jak se na tebe dívá pár smutných čar.
Když se podíváš na dlaň,
vidíš
svou dlouhou nebo krátkou čáru života.
Ale nedívej se na ni smutně
jen proto,
že je třeba krátká.
Usměj se.
Přemýšlej o životě v dobrém.
Pohlaď.

M. Brussová, 9.tř.

MYŠI

Když byla mamka ještě malá, tak se přistěhovala do Ostravy-jížního města. V té době se tato čtvrť ještě stavěla, proto bylo kolem poměrně málo domů. A právě za domem, ve kterém mamka bydlela, byla leuka, jež byla plná myší, a tak mamka spolu s dalšími dětmi z domu ty myši lovila.

Dělali to tak, že někteří si stoupli k dírák po jednom a zbylí do děr, u kterých nikdo neseděl, začali lít vodu. No a myši, které se nechtěly utopit, vybíhaly z děr, kde je děti chytaly.

Když jednou zase lovili myši, tak mamka byla jednou z těch "šťastných", z jejichž díry myš vyběhla. Jakmile ji mamka spatřila, odrazila se a skočila po myši. Myš sice chytila, ale jenom za ocas. To se myši samozřejmě nelíbilo, a tak se začala bránit. Nějak se jí povedlo otočit a zakousnout se mamce do prstu. Ta zaječela a pustila myši ocas, jenže myš nepustila mamčin prst. Mamka začala běhat po louce s myší na prstu. Naštěstí to myš dlouho nevydržela a pustila se.

Myslím, že právě od této příhody nemá mamka ráda myši.

T. Hutýra, 9.tř.

NEDOROZUMĚNÍ

Když byl táta ještě malý, tak malý, že neuměl správně vyslovovat některá písmena, stalo se, že ho jeho maminka, teď má babička, poslala do obchodu koupit kuře.

Bloudil mezi regály obchodu, ale co měl koupit, nenašel.

Nezbývalo mu nic jiného, než zajít za paní prodavačkou a zeptat se jí. "Prosím vás, máte KUŽE?" vyhrkl na prodavačku. Ta ho však nepochopila a myslela, že chce nějaké kůže pro pejska.

Ale táta se nenechal odbýt. Pořád dokola chtěl KUŽE. Když už byli oba v koncích, napadla tátu ona vítězná věta, že chce: "Kuže, co běhá po dvoře."

A tím celá záhada o kuřeti skončila. Paní prodavačka konečně pochopila, o co tu táta tak dlouho a usilovně bojoval. Ten nakonec splnil svůj úkol a přišel domů s kuřetem.

J. Martinková, 9.tř.

HRA

V dětství si můj otec rád hrál se svými kamarády na toreadora. Pro své účely si vybrali starého berana, který se pásal na zahradě sousedů. Celá hra spočívala v tom, že některý z chlapců vzal nějaký kus hadru, postavil se před berana a poté začal mávat hadrem a pokřikovat. Jakmile se beran rozběhl, chlapec uskočil a přihlížející obecenstvo kamarádů se dalo do smíchu, že se beran opět nestrefil.

Po čase však beran začal útočit i bez předtím nutného mávání a pokřikování. Chlapcům se však vždycky podařilo utéct.

Jednou šel můj otec za kamarádem a vůbec netušil, že je beran puštěný na zahradě. Berana si všiml, až když byl již těsně u něho a už nemohl uskočit. Beran do mého otce narazil tak, že spadl a rozbil skla pařeniště, u kterého se právě nalézal. Můj otec vstal a s křikem a pořezanými zády odběhl domů.

Moje babička ho za pomoci souseda dovezla do Rožnova, kde mu zašili ránu, ze které ještě předtím vytáhli skleněný střep. Na zádech mu dodnes zůstala jizva.

J. Hanáček, 9.tř.

HÁDANKY

Tam rusalky tančí a zpívají
a Honzové taje světa poznávají.
Zabijí tam draky,
jaké s nimi saky-paky.
Ale král princeznu nechce dát.
Chce, aby mu zůstal jeho hrad.
Jenže co slíbil, splnit musí.
Nebo s Honzou něco zkusí.
Co to je ?

/pohádka/

Píši vám tím tyto řádky,
skoro jako do pohádky.
Je v tom inkoust nebo tuha,
nedá se s tím kreslit duha.
Co je to?

/pero, tužka/

L.Hutyrová, 7.tř.

Zamyšlení nad slovy J. Wericha
o člověku:

M.Mičkalová, 9.tř.

...měl by být poctivý a slušně vychovaný. Měl by více dávat než brát, pomáhat lidem, starat se nejen o sebe, ale i o jiné.

D.Vičan, 9.tř.

...měl by zůstat takový, jaký je. Neměl by předstírat, že je jiný než ve skutečnosti. Vždyť každý má své chyby, ale i dobré vlastnosti.

S.Beranová, 9.tř.

T.Mičkal, 9.tř.

...každý by se měl ve svém životě co nejvíc snažit... Když už žije, měl by něco dokázat pro sebe, pro své nejbližší přátele i pro jiné lidi. A neměl by se podceňovat. Měl by si umět vážit každé minuty svého života a vůbec toho, že žije.

M.Lišková, 9.tř.

S.Beranová, 9.tř.

STARÁ ŠKOLA

Vedle dveří do ředitelny visí obraz dřívější školní budovy ve Vidči.

Stará škola, která je na obraze, se začala stavět v roce 1838 a v letech 1885 a 1889 byly k ní provedeny přístavby. V budově se pak učilo do roku 1939. Obrázek namaloval roku 1911 Rudolf Hoffmann. Malíř ho maloval za slunného dne a použil vodové barvy.

V popředí můžeme spatřit prosluněnou louku a ovocný sad, který je ohraničen starým dřevěným plotem. Hlavním motivem obrazu je škola. Je to jednoduchá, jedopatrová budova. Zvenku vidíme řady menších oken, kterými přicházelo světlo do tříd a bytu pana řídícího. Na střeše se tyčí několik komínů, pravděpodobně proto, že vedl z každé třídy jeden. Některé části školy jsou zcela zakryty rozložitými větvemi stromů. Vedle školy se nachází dřevěné hospodářské stavení. Kolem dokola již žádná stavení na dohled nejsou. V pozadí se táhnou rozlehlá pole. Podle barev můžeme soudit, že na každém poli jsou zasety jiné hospodářské plodiny.

Na místech, kde se kdysi táhla pole, stojí už povětšinou domy. A tam, kde bývala stará škola, je již vystavěna nová. Doufejme, že se v ní bude učit ještě mnoho dětí.

R. Kopecká, 7. tř.

POZDNÍ PROBUZENÍ

Crrrr ! Zvoní budík. Jé, to je hodin ! Čtvrt na osm pryč. A já si tady klidně ležím a sním. A škola volá. Rychle běžím do koupelny a umyji se. A zase honem do pokoje. Nejraději bych si opět lehla a na školu se vykašlala. Ale nejde to. Mamka by mi omluvenku nenapsala. Co asi ? "Paní učitelko, dcera nemohla přijít do školy, protože se jí chtělo spát." To tedy ne! Rychle na sebe něco hodím a pádím do školy.

D. Holišová, 8. tř.

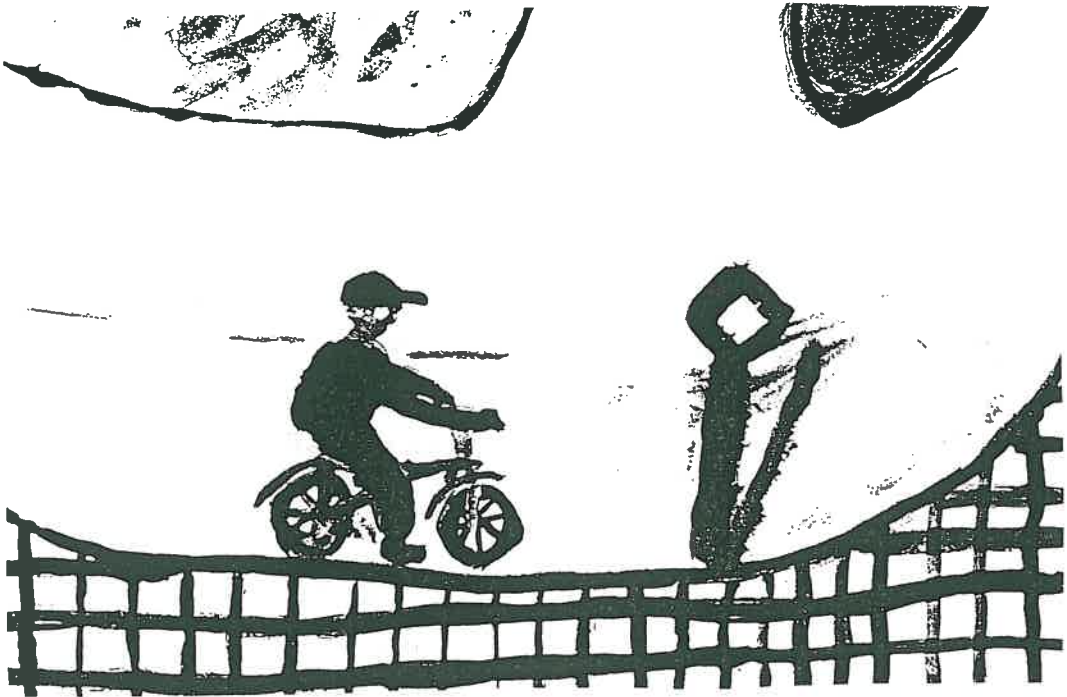
VODNÍK

Vodník má zelený fráček,
chytá ryby na svůj háček.

Čáp u něho stál,
přitom se mu smál.

R. Fryšarová, 2.tř.

J. Knébl, 5.tř.

PROČ MÁ LEŽ KRÁTKÉ NOHY

/moderní pohádka/

Kdysi dávno žil byl jeden chudý loupežník. Snažil se provozovat své řemeslo, ale moc se mu nedařilo, a tak byl mnohdy rád, když našel kůrku chleba nebo nějaké zbytky. Až jednoho dne se přidal ke zkušenému zloději a kradl s ním.

Všichni už ho znali, a proto jim přišlo podivné, že najednou jezdí v luxusním autě a cpe se pečenými kuřaty.

Když už to nemohli vydržet, pověřili nejchytřejšího z nich, aby z něho nějakým způsobem dostal, kde vzal takový majetek. Přišel tedy nejchytřejší k loupežníkovi a začal se vyptávat. "Kde jsi vzal tolik peněz, že máš každý den k obědu kuře?" "No, jak bych to jenom vysvětlil. Vyhrál jsem ve Sportce," zalhal loupežník. "Ale, to se podívejme. A kdepak jsi vzal tolik peněz na tiket, co?" Zloděj se podíval na hodinky a vytřeštil oči. "To už je tolik hodin? Musím jít nebo přijdu pozdě!" Otočil se a rychle utekl.

Jak běžel, radoval se, že se dobře vyzvědače zbavil, a ani si nevšiml, že za ním cupitá v té době ještě dlouhonohá Lež. "Co tady děláš a kdo vůbec jsi?" ptal se loupežník. "Jsem tvá Lež. Budu pořád s tebou a už se mne nikdy nezbavíš," prohlásila jízlivě Lež.

A také tomu tak bylo. Kudy chodil, tudy všude za sebou vodil svou Lež. Však mu to také dalo dost práce. Musel ji obratně skrývat a mnohdy i použít dalších lží, a tak původní Lež rostla a rostla. No a s rostoucím tělem jí rostly i nohy.

Je jasné, že to takhle nejde do nekonečna. A proto když už měla Lež nohy moc dlouhé, tak se jí zamotaly, spadla a obě nohy si zlomila. Byla to ošklivá fraktura. Chtě nechtě, musela Lež do nemocnice. Tam se ukázalo, že zranění bylo natolik vážné, že jí museli nohy amputovat. Takže jí zbyly jen kratičké nožičky, se kterými toho už moc nenaběhá. Od těch dob má Lež krátké nohy.

M. Koleček, 9. tř.

VLOČKY

Vločka spadla z nebička,
čeká na ni sestřička.
Sestřička ji přivítala,
do peřin ji ukládala.

Sletěl taky bratříček,
políbil jí nosíček.
Společně si krásně hrají,
zemi bíle přikrývají.

D. Chumchalová, 7. tř.

PROČ PES ŠTĚKÁ

/moderní pohádka/

Za dávných časů, v dobách, kdy vznikaly prastaré báje a mýty, se nedaleko lesů a křovin rozkládala veliká zvířecí říše. Dětila se na několik částí a v každé z nich žila jen zvířata stejného rodu.

Nejmocnější ze všech zvířat byli tenkrát psi. Jim taky patřila největší část říše, protože byli nejkrásnější, nejurostlejší, ba i nejchytřejší. Proto si také vysloužili obdivuhodné pojmenování. Říkalo se jim Hlídací anti-frajeři. Nejmohutnější z nich Hlídací anti-frajer Brok vládl nejen jim, ale dokonce celé říši. Psi byli na svůj titul velmi pyšní, chlubil se s ním, kde jen to šlo, a poctivě svůj kraj dále hlídali. A tak si tam spokojeně žili a o nic víc se nestarali.

Čas pomalu ubíhal a ostatním zvířatům se toto pojmenování začalo zdát příliš "ohrané". Bylo takové nezajímavé a navíc moc dlouhé. Všichni si na psy ukazovali a povídali: "Aha, to je ten blbý Hlídací anti-frajer!"

Psům začalo být jejich pojmenování trapné a jejich pověst statečných hrdinů zanikala. A proto Hlídací anti-frajer Brok svolal velkou psí besedu. Dlouho se na ní diskutovalo a přemýšlelo, jak problematický titul nahradit. Nakonec společně došli k názoru, že ho zkrátí. Z Hlídacího anti-frajera vzniklo krátké a jednoduché HAF.

Od té doby se psi se svým HAF, HAF chválí široko daleko. A protože už nikdy nic jiného nevyslovili, zapomněli na další slova a skoro oněměli. Teď jen vrčí a štěkají. Jejich HAF, HAF jim zůstalo až dodneška.

M. Lišková, 9.tř.

KOMÁR

Bzzz, bzzz...koho štípnu?
Kam já slítnu?
Bzzz, bzzz...už tě štípám.
Nejsem vítán.
Mám já hlad,
budu rád tady sát...

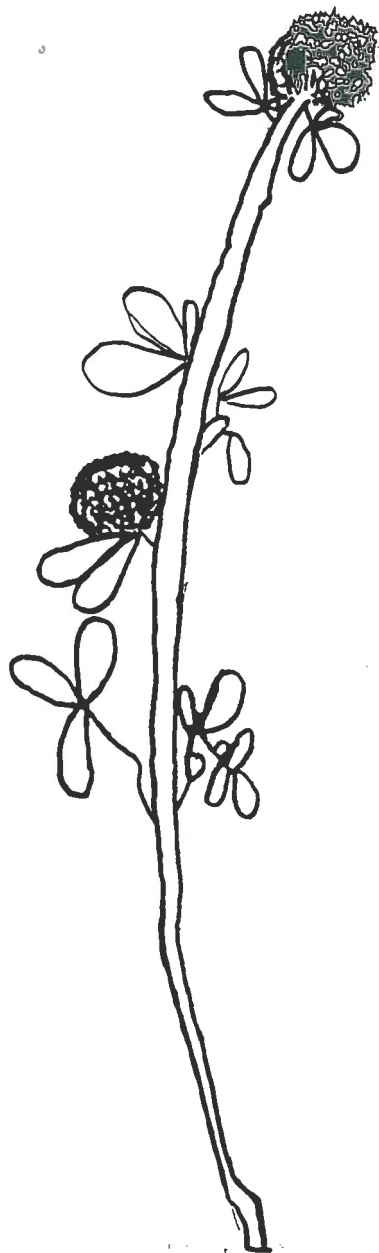
D. Šimčíková, E. Benešová, 7.tř.

PODZIM

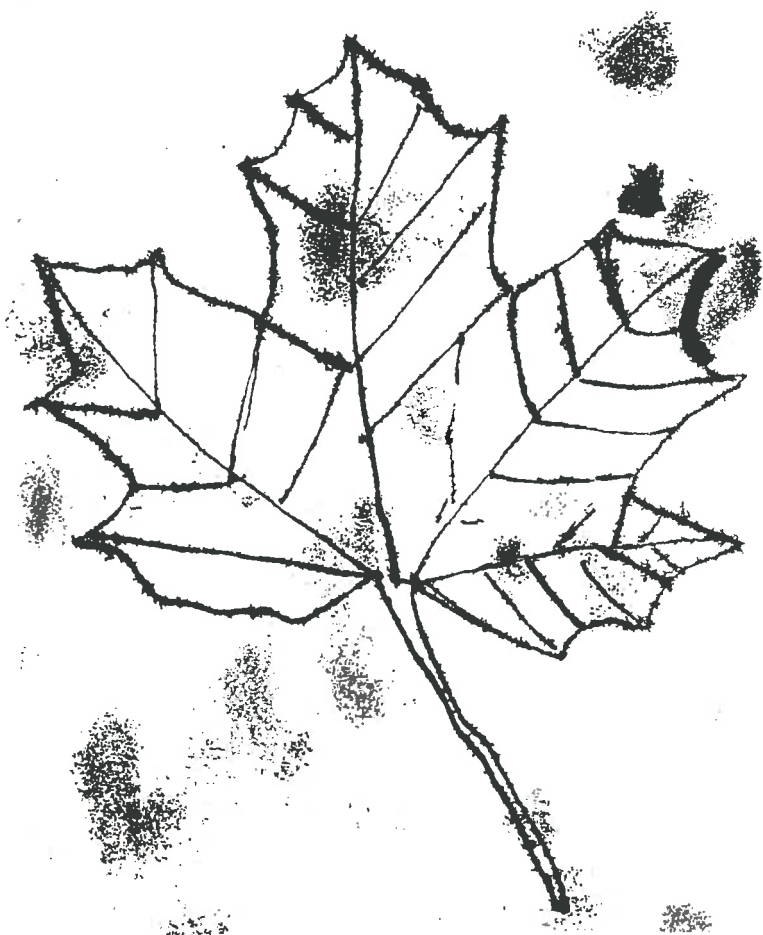
Podzime, podzime,
už se na tě těšíme.
Svou paletu vytahuješ,
všechno krásně namaluješ.

Hrušky, švestky, kaštiny,
listí, šípky, ostryžiny,
všechno kolem je hned jiný.

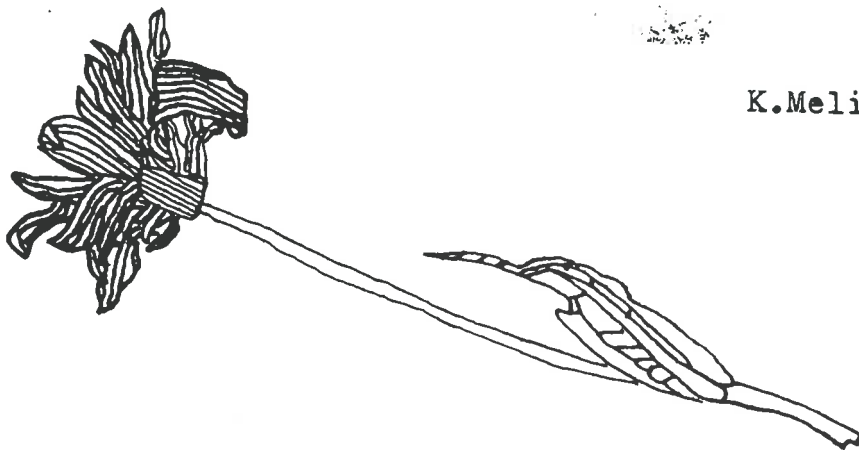
K.Kolíbalová, 3.tř.

P.Čuchta, 5.tř.

K.Melichaříková, 5.tř.

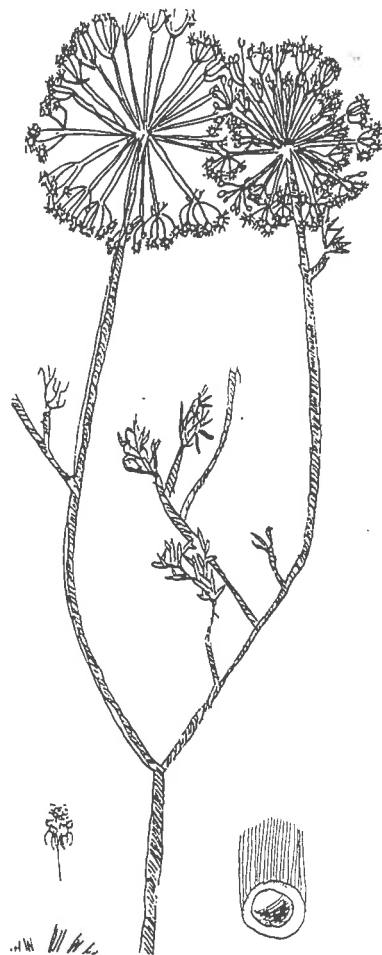

O.Heryán, 5.tř.

PODZIM

Dávno odzvonilo létu,
barevný podzim zase je tu.
Stromy si oblékly barevné kostýmky,
dědoušek bafá smutně do dýmky.
Kluci prohánějí draky,
Martin křičí, že chce taky.

Vítr temně hučí do dálek,
já rychle obléknu si kabátek.
Až přijde zima,
babi, vždyť já vím,
že s kabátkem pak stěží vystačím.

L. Hutýrová, 7.tř.

M. Mičkalová, 5.tř.

O VODNÍKOVI Z MARETKY

V dávných časech, kdy ještě lidé věřili na strašidla, na různých místech potoků žili vodníci. Jeden se taky usídlil v potoce, co protéká vesnicí Vidče, a pořád si nemohl najít paní Vodníkovou.

V posledních týdnech se mu zalíbila Maretka, dcera fojta Mikulenky. V krásném slunném dni se Maretka vydala kolem potoka, který ještě neměl své jméno, a znenadání uslyšela líbezný hlásek mladíka. Zvědavě se přiblížila k vodě a v ní uviděla tvář hezkého chlapce. Na první pohled se do něho zamilovala. Ještě chvíli se na sebe dívali a pak chlapec Maretku poprosil, aby přišla za úplňku k vodě. Maretka se ani dočkat nemohla, vždyť úplňek byl již tento den.

Když odbila dvanáctá hodina, úprkem utíkala k vodě. Znovu zahlédla obraz milého mladíka. On ji lákal: "Pojď ke mně, pojď. Nic se ti nestane." Maretka, okouzlená jeho zelenýma očima, skočila do vody a od té doby ji již nikdo nespatriil. Jen když se vraceli chlapci z tancovačky, viděli smutnou ženskou postavu chodit po břehu potoka.

Od těch časů se potok ve Vidči jmenuje Maretka.

L.Hutyrová, J.Rajnochová, 7.tř.

HLAVÁČKY

Kdysi bývali na Valašsku zbojníci. Tehdy vedla mezi dvěma kopci nedaleko Vidče důležitá obchodní stezka, po níž jezdili bohatí kupci, ale i chudí lidé.

Kupci se vraceli k večeru, kdy zbojníky nebylo vidět a ti mohli spokojeně loupit. Chudáky si troufli okrádat i přes den.

Lidé si chodili stěžovat k fojtovi Hlaváčkovi. Jak dny ubíhaly, bylo jich víc a víc.

Proto fojt sebral v nedalekém Vidči skupinu zdatných mužů, rozdal jim zbraně, převlékli se za kupce a vydali se po cestě na voze. Zbojníci na ně čekali zamaskováni v hustém křoví. Zaútočili na vůz, avšak Vidčané vytáhli zbraně a zvolali: "Na ně! Vyženeme je!" Překvapení zbojníci před nimi začali utíkat.

Místo střetnutí bylo nazváno po fojtovi Hlaváčky.

J.Vičan, 9.tř.

Svatý Martin přijel na bílém koni 11. listopadu.

Dan Hasalík, 5. tř.

D. Hasalík, 5. tř.

Zimní procházka

Přišla jsem ze školy a rozhodla se, že si vyjdu na procházku. Sotva jsem vyběhla ven, otevřel se přede mnou pohádkový svět. Kolem mě odpočívaly pod bílou peřinou unavené louky. Nad mou hlavou spínaly stromy prosebně větve. Kopce si oblékly bílé košile a keříky se ozdobily bělostnou krajkou. Potůček pod lesklým zrcadlem smutně šuměl. Na obloze tančily rozpustilé vločky. Všude foukal kvílící vítr.

Pohádkový svět to byl smutný, ale krásný.

R. Kopecká, 7. tř.

Z ABECEDY

L M K

S O

B

Z

H

je hrazda,
cvičí na ní Brázda.

A

je velká hora,
do poloviny sních má shora.

Y

představuje sedátko u zubaře,
do kterého sedne jen statečné páže.

P

je vlajka pana krále,
která na stožáru vlaje.

F

je věšák na kabáty,
které dostal jsem od táty.

H.Neřádová, 6.tř.

PŘICHÁZÍ ZIMA

Zima se k nám rychle blíží,
my už těšíme se zas,
až se k nám Vánoce připlíží,
bude rozdávání dárků čas.
S nimi přiletí i zvonků hlas,
jak těšíme se na ten krásný čas.

I.Mikulenková, 6. tř.

M. Dobešová, 5.tř.

HÁDANKY

Jede, jede přes vesnice,
míří si to na dálnice.
Taky bych ji ráda měla,
přes kopce bych uháněla.

/mofɔrka/

Hlavičku má velikou,
ale zoubky žádné,
ručku, nožku maličkou,
bříško stále prázdné.

/miminko/

Každý tu svou máme rádi,
každý jsme s ní kamarádi.
Vaří, peče, uklízí,
dětičky své pobízí.

/maminka/

V mechu sedí,
po lesíku hledí.
U stromu si hoví,
prohlíží si křoví.
Vystrkuje hlavičku,
taky hnědou čepičku.

/piti/

Žluté jako vajíčko,
krásné jako jablíčko.
A když přijdou velké mraky,
schovává se za ně taky.
Co je to ?

/obunTS/

Doma chodím ráda v nich,
však to není žádný hřích.
Chlupačoučké, měkkoučké,
ale hlavně teploučké.

/obnded/

Malé zvíře,
co je lstivé,
kočku někdy oklame.
Poznáme jej ?
Poznáme !

/myš/

Drží na zdi háček,
pověšený fráček.

/vššak/

Červený pán
v červeném klobouce
pyšní se na louce.
Co je to ?

/kšm iřia/

Stojí to i teče,
někdy nám uteče.
Jistě bez ní nejde žít,
pak neměli bychom co pít.

/voda/

autorky ze 7.tř.: D. Šimčíková, Š. Jurčová, D. Chunchalová,
L. HutYROVÁ, E. Benešová, J. Rajnochová,
R. Kopecká